

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **R. L.**
bytem
zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2017, č.j. 487/2017-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného o zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen "*správní orgán I. stupně*") ze dne 21. 11. 2016, č.j. MHMP 2089979/2016/Van, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500,- Kč za jízdu o rychlosti 111 km/h v obci s rychlostním limitem 80 km/h a to vozidlem bez platného osvědčení o technické způsobilosti vozidla.
2. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro vady výroku a absence úvah o zavinění z důvodu nevypořádání se s jeho námitkami ohledně zjištění rychlosti. Měření rychlosti mělo být provedeno v rozporu se zákonem skrytým způsobem, rychloměr vyrobil a ověřil tentýž subjekt.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na judikaturu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

4. Soud na návrh žalobce nařídil jednání, ze kterého se žalobce a jeho právní zástupce omluvili, soud jednal v jejich nepřítomnosti.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Rozhodnutím správního orgánu I. st. byl žalobce uznán vinným, neboť jako řidič motorového vozidla v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více a dále je vinen, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) § 125c odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, (dále jen zákon o silničním provozu), nesplnil povinnost stanovenou v hlavě II uvedeného zákona, jelikož *řídil motorové vozidlo tovární v Praze 8 po ulici Liberecká ve směru jízdy z centra města, v míst sjezd na ulici Vysočanská, kde hlídka Policie ČR v té době prováděla kontrolu rychlosti jízdy pomocí silničního radarového rychloměru AD9C projížděl rychlostí 115 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 111 km/h, ačkoli je v uvedeném úseku obce dle § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, dovolena nejvyšší rychlost jízdy 80 km/h. Při následné kontrole vozidla bylo zjištěno, že žalobce užil k jízdě vozidlo, které bylo podle § 40 odst. 1 písm. a) a § 41 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, neboť nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti, vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly. Platnost posledního osvědčení o technické způsobilosti, vydaného stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly uplynula u tohoto ke dni 26. 6. 2016. Uvedeným jednáním žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) a § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a spáchal tak z vědomé nedbalosti přestupky podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona.*
7. Dle žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného byl žalobce shledán vinným z porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Za naplnění skutkové podstaty přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. byla odvolateli podle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 2 500,- Kč.
8. Soud má za to, že popis protiprávního jednání i na něj navazující právní subsumpce jsou dostatečně určité a srozumitelné. Obě správní rozhodnutí ve výroku specifikovala protiprávní jednání žalobce jako porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a tím i naplnění skutkové podstaty dle podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Žalobní tvrzení o vnitřní rozpornosti v důsledků údajného uvedení porušení § 18 odst. 3 i odst. 4 zákona o silničním provozu je v rozporu s obsahem výroků rozhodnutí správních orgánů, nehledě ke skutkovému zjištění – jízdy osobního vozidla ve městě o rychlosti 111 km/h. Taktéž přestupek užití vozidla bez platného osvědčení technické kontroly je správními orgány dostatečně specifikován po stránce skutkové i právní, jestliže porušil § 5 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu tím, že užil vozidlo nezpůsobilé provozu podle § 40 odst. 1 písm. a) a § 41 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, čímž naplnil znaky skutkové podstaty naplnění skutkové podstaty podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Uvedená ustanovení § 5 a 40, 41 soud nepovažuje za blanketní, aby

se zřetelem na skutkovou větu rozhodnutí (popis protiprávní jednání žalobce) nebylo zjevné, jakým způsobem správní orgán hodnotí delikt ní jednání účastníka a pod jaké ustanovení skutkové podstaty a trestu jej podřadil. Za vadu výroku nelze označit nesouhlas účastníka s provedenou subsumpcí právní úpravy na jeho konání, tehdy účastník nenamítá tvrzené vady výroku ale nezákonnost rozhodnutí v důsledku nesprávné aplikace zákona.

9. Soud neshledal ani tvrzenou nepřezkoumatelnost v důsledku nevypořádání se s námitkami žalobce ohledně měření. Správní orgány sice neprovedly jako důkaz návod k obsluze rychloměru, resp. tento není součástí spisu, avšak z podání zástupce žalobce ve správním řízení, Ing. M. J., (které se jinak v identické podobě objevuje v mnoha dalších soudy rozhodovaných věc, viz. www.nssoud.cz), je patrné, že s návodem obsluhy byl žalobce, resp. jeho tehdejší zástupce, seznámen. Dané lze presumovat i u správního orgánu, proto jeho argument o podmíněném výsledku měření jen v případě postupu dle návodu ob stojí, neboť jak uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 51/2019 – 38, *aby byla zpochybněna průkaznost záznamu o měření jako důkazu, musí být dány i jiné důvody vzbuzující pochybnosti, že v daném případě skutečně nebylo postupováno v souladu s návodem k obsluze, což mohlo mít za následek chybné měření rychlosti. Například ve výše uvedeném rozsudku č. j. 1 As 45/2013 – 37 byla pochybnost založena tím, že automobil zachycený na fotografii měřicím zařízením byl v nezvyklé poloze, přičemž tato skutečnost nebyla nijak vysvětlena a naznačuje jednoduchou reflexi. Takové námitky žalobce v žalobě neuvedl. Neprovedení návodu k obsluze jako důkazu soud nepovažuje za vadu, jež by založila nezákonnost rozhodnutí. Žalobcem uvedené judikáty soud nepovažuje za aplikovatelné v této věci. Naopak lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 185/2018 – 39: „Také otázka funkce měřicího zařízení, která umožňuje anulování výsledku měření v případě, kdy je provedeno nesprávně, jakož i jiné projevy nedodržení návodu k obsluze radarového rychloměru, byly judikaturou zdejšího soudu již vyřešeny. V rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 – 42, Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro radarové zařízení Ramer 10 C, které bylo použito i v nyní projednávané věci, platí, že není-li dodržen návod k obsluze, měřicí zařízení rychlost vozidla vůbec nezaznamená. „Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.“ (srov. též rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 – 51). Stěžovatel se tedy mylí, pokud tvrdí, že takovouto funkcí uvedený radarový rychloměr nedisponuje. Stejně tak mu nelze přisvědčit, vytýká-li krajskému soudu nesprávný výklad tolerance při měření v rozmezí ± 3 km/h; krajský soud v bodu 19. napadeného rozsudku výslovně uvedl, že zásadní nedodržení návodu k obsluze má za následek neuložení snímku nebo zobrazení některého z chybových hlášení, naopak možné odchylky jsou zohledňovány právě uvedenou tolerancí. Možnými odchylkami je přitom nutno rozumět nepatrné změny při umístění měřicího vozidla (oproti ideálnímu stavu) či technické limity rychloměru (srov. bod [30] rozsudku tohoto soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 As 306/2017 – 32).“ Správní spis obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti, je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhly úspěšně a snímek je hodnověrný. V posuzované věci nebyla funkce zabráňující provedení měření chybně nastaveným měřičem prokázána, vyplývá však z výše uvedené judikatury, a proto ji nebylo nutné, i s ohledem na zásadu procesní ekonomie, ve vztahu ke stejnému typu přístroje znovu prokazovat.*

10. Správní orgány se sice vypořádaly s námitkou dekalibrace rychloměru, výměny pneumatik a provedení měření v zatáčce pouze obecně argumentem o existenci záznamu měření, avšak se zřetelem k již uvedenému identickému postupu zástupce žalobce v jiných věcech i k okolnostem měření má soud za to, že obecné vypořádání s námitkami žalobce nezaložilo vadu nepřezkoumatelnosti, jež by byla důvodem ke zrušení rozhodnutí soudem. Požadavek žalobce ve správním řízení na vyjádření provozovatele vozidla o výměně kol i opětovné kalibraci měřicího zařízení soud považuje za zjevnou snahu prodloužit řízení za účelem marného uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí. Naměřená rychlost žalobce byla natolik zásadní oproti povolenému limitu v rámci skutkové podstaty § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, že jakékoliv případné odchylky způsobené potencionálně výměnou plášťů kol by byly nerozhodné pro určení viny a výše trestu. Jelikož došlo ke změření rychlosti mobilním měřicím zařízením při jízdě vozidla policie (viz. údaj o rychlosti měřicího vozidla v záznamu o přestupku a vzdálenosti měření) je rádius zakřivení vozovky zcela nerozhodná veličina. Soud považuje provedené měření rychlosti za bezvadné, neboť vozidlo je na snímku zachyceno ve správné pozici, jeho kvalita je dostačující. Z ověřovacího listu je zřejmé, že rychloměr měl v době spáchání přestupku žalobcem platné ověření. Jiné opomenuté námitky žalobce nespecifikoval.
11. K námitce ověření měřicího zařízení soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2010, č. j. 5 As 81/2009 - 101, z něhož vyplývá, že výrobce rychloměrů, jenž je zároveň autorizovaným metrologickým střediskem, může provádět ověření i jím vyráběných rychloměrů: *Jestliže subjekt RAMET C.H.M. a. s. Kunovice, Autorizované metrologické středisko AMS K22, vydal Ověřovací list č. 68/09 dne 26. 9. 2006 že měřidlo: Silniční radarový rychloměr AD9C vyrobené RAMET C.H.M. a. s. Kunovice, bylo ověřeno a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodů k obsluze, pak došlo k jeho ověření v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii.*
12. Námitka neuvedení konkrétní časové verze právních předpisů je částečně v rozporu s obsahem správních rozhodnutí a zejména je bez relevantního žalobního tvrzení o zásahu do práv žalobce, který je zastoupen advokátem, a proto je v jeho dispozici posoudit, zda případné ustanovení bylo aplikováno ve znění neodpovídající přechodnému ustanovení případných novel. Shodně neplausibilní je námitka o absenci definice silnice pro motorová vozidla, pokud žalobce netvrdil a vzhledem k povaze popírané povaze komunikace i neprokázal, že by se nejednalo o silnici pro motorová vozidla. Pokud by se nejednalo o silnici pro motorová vozidla, potom by se žalobce dopustil přestupku s vyšší sazbou, neboť k němu došlo v obci. Případná vada rozhodnutí ve prospěch žalobce nezakládá důvod ke zrušení rozhodnutí soudem (srovnej § 65 odst. 1 s. ř. s.).
13. Z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu vyplývá, že zákon nestanovuje způsob, jakým má být měření rychlosti provedeno, ani povinnost, aby policejní orgány o tomto postupu dopředu informovaly řidiče, vůči kterým svoji pravomoc uplatňují. Je tedy na jejich uvážení, jakou konkrétní metodu či způsob měření rychlosti zvolí, jestliže povede ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu a bude splňovat další podmínky stanovené zákonem. Zákaz „skrytého“ měření rychlosti vozidlem neoznačeným jako vozidlo PČR nevyplývá ani ze zákona o policii ČR a je v souladu s žalobou namítanou prevencí. Žalobce nesprávně zaměňuje problematiku respektování pokynů policistů v neoznačeném vozidle a samotné měření rychlosti,

neboť je zcela nerozhodné, zda rychlost měřící zařízení je v neoznačeném vozidle a nebo ve statické poloze u kraje vozovky mimo policejní vozidlo, aniž by řidič včas spatřil policistu v uniformě či ještě lépe zaparkované policejní vozidlo.

14. Podrobnější vymezení kritérií pro výměru pokuty zákonem č. 250/2016 Sb. nelze považovat za příznivější právní úpravu, ke které by mělo být přihlédnuto v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, neboť pouze upřesňuje předchozí úpravu, aniž by se jednalo o změnu okolností určujících výše sankce, přičemž žalobce ani takovou konkrétní okolnost nijak netvrdil.
15. Správní orgán I. st. dovedl u jednání žalobce vědomou nedbalost, neboť je držitelem řidičského oprávnění a tedy věděl nebo vědět měl, že překročením rychlosti a užitím vozidla bez platného osvědčení technické způsobilosti se dopustí přestupku. Forma zavinění je dána povinností účastníka silničního provozu znát povinnosti řidiče dle pravidel silničního provozu. Žalobou namítaná absence definice „přiměřených důvodů“ a rozporu závěru o vědomé nedbalosti, ačkoliv podle žaloby správní orgán v odůvodnění uvedl, že žalobce možná věděl, se míjí s obsahem odůvodnění. Žalobce jakožto účastník provozu bez ohledu na řidičské oprávnění měl vědět, jaká je maximální povolená rychlost na předmětném místě a jakou rychlostí jím řízené vozidlo jede bez ohledu na funkčnost tachometru vozidla se zřetelem k výraznému překročení povolené rychlosti. Nelze odhlédnout také od skutečnosti, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění již od roku 2008 a zjevně se dopustil přestupku při výkonu povolání, jestliže se jednalo o vozidlo taxislužby. U řidiče „z povolání“ lze o to více očekávat, že bude vědět, že při takto vysoké rychlosti se prodlužuje brzdná dráha vozidla, při které je nemožné včas reagovat na neočekávané překážky. Žalobce proto musel vědět, že takto rychlou jízdou ohrožuje chráněný zájem. Shodně měla být žalobci známa povinnost disponovat platným osvědčením o technické kontrole vozidla, jejíž zjištění je patrné ze „známky STK“ na registrační značce vozidla.
16. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Podle § 37 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným v § 40 a 41 tohoto zákona, jež upravují technickou prohlídku a měření emisí vozidla. Žalovaný řídil vozidlo v době, kdy marně uplynula doba platnosti posledního osvědčení o technické způsobilosti, vydaného stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly, tudíž užil vozidlo nesplňující technické podmínky stanovené § 37 odst. 1 písm. c), § 40 a 41 zákona o podmínkách provozu vozidel a tím porušil § 5 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, na základě čehož se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
17. Návrh zástupce žalobce na anonymizaci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se netýká řízení u zdejšího soudu.
18. Soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 7. 10. 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.